

ZDENAC

A handcrafted jellyfish sculpture is centered against a dark blue background. The bell is made of crinkled, metallic gold-colored material. Numerous long, thin streamers of various colors (teal, purple, pink, orange, and blue) hang from the bottom of the bell, giving it a realistic, flowing appearance.

LIKOVNI I LITERARNI RADOVI

ŠKOLSKA GODINA 2019./2020.

Mihovil Glavaš, Meduza

Dragi moji,

kako je čudno na kraju nastavne godine ne držati novi broj Mravca, ali nakon ove godine riječ 'čudno' je dobila neko novo značenje.

Svi smo mi barem jednom poželjeli malo odmora od škole, ali mislim da nitko nije želio ovoliko dugo. Oni koji su mislili da nikada neće reći da im nedostaje škola, sjetili su se izreke 'nikad ne reci nikad'.

Iako smo, nažalost, propustili neke lijepe trenutke druženja s prijateljima, igre i smijeha, gledajmo ipak ono pozitivno. Izolacija nam je donijela neke dobre stvari; naučili smo raditi u raznim digitalnim alatima, razvijali smo kreativnost, neki su naučili kuhati ili peći kolače, ali, najvažnije, družili smo se više sa svojom obitelji. Naučili smo nešto novo i o sebi.

Svi mi, učenici, učitelji i roditelji, trebamo biti ponosni na sebe kako smo se snašli u ovoj iznimnoj situaciji, kako smo iz nje izašli jači i bolji.

Nadam se da će vam ovo ljeto biti najbolje do sada, da ćete se odmoriti i zabaviti te da se u rujnu vidimo u školskim klupama.

vaša učiteljica Ivana Goreta

P.S. Za sve koji ne prepoznaju osobu na slici, a time i ne razumiju zašto bismo nju mogli poistovjetiti s ovom godinom, ljeto je idealno za čitanje, a Harry Potter je uvijek na mojoj listi preporuka. :)

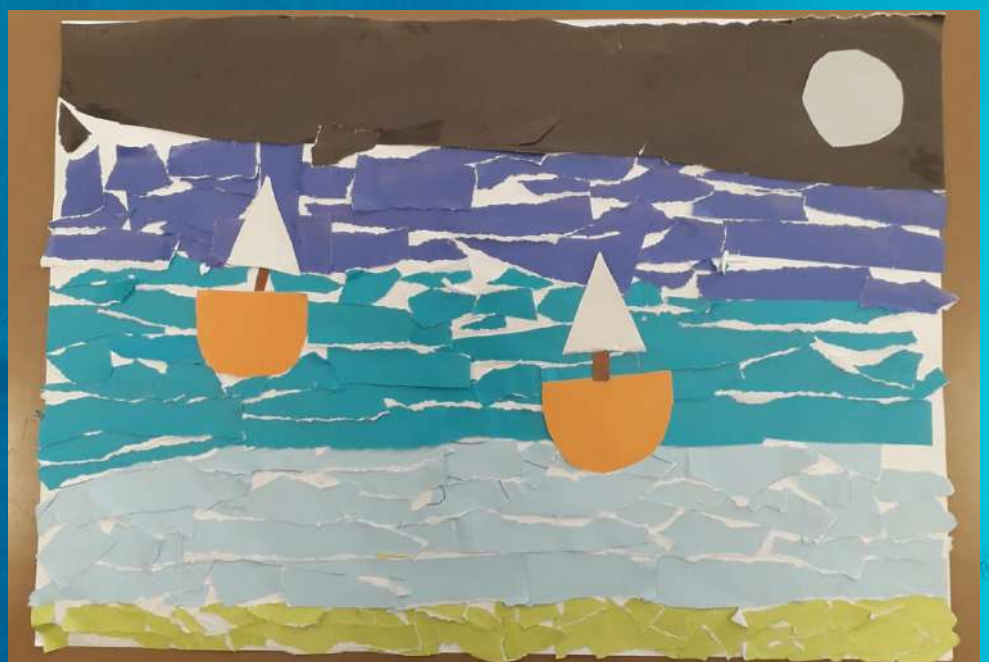
Gladni tovar

Prošlo lito išli mater, ćaća, brat i ja na more gajetom. Mater je spremila: pancete, pomidora, paštete i pečenu kokoš. Išli smo starom didovom gajetom na Veliki Škoj.

Kad smo pristali na Škoj, našli smo logu u ladovini. Ćaća me odma bacija u more, a ja sam još bila u robi. Ćaća i brat išli su lovit botnice, a ja i mater spremale smo marendu. Odjednom se nešto u žbunju počelo micat. Mater i ja umrle o stava i pobigle u gajetu. S gajete smo imale šta i vidit. Iz žbunja je izaša tovar i navalia na našu spizu. Vikale smo: „Biži ća, biži ća!!“ Tvrdoglava beštija nas nije obadavala. Onda se mater odvažila izać, našla neki ćap i potirala tovara. U to vrime se vratili ćaća i brat s dvi botnice i šakom pidoća. Ćaća je beštima šta nam se tovar uvalia u logu.

Na kraju smo se morali ranije vratiti doma jer nam je gladna beštija sve izila.

Sara Lalić, 3.c

Lena Živković, 2.c

Najdraža školo

Volim kad me učiš, volim kad me paziš,
volim kad me štitiš,
o, volim kad mi sve dobro želiš.

Svake godine odu djeca stara,
a ti novu dočekaš puna dara.
Dvorište veliko imaš,
na kojem se djeca osjećaju kao u raju,
a pogotovo teren nogometni
na kojem se igraju i loptaju.

Stolove za šah, mlin, stolni tenis
i za crtanje imaš tu,
da djeca od papira
mogu napraviti skulpturu.

Svaki dan u školi nije lak,
ali je važno pobijediti svoj strah.
Kada učiteljica kaže da izađem pred ploču,
ja ne spavam noću.

Neću zaboraviti ovaj dan
jer sam tebi pisao pjesmu
za sretan rođendan!

Darian Duka, 3.b

Iva Dora Jeličić, 2.b

Kate Bogdanić, 1.c.

Antonio Tolić,
Moj Split u daljini

Volim školu

U mojoj školi ima puno učenika
koji je se svaki dan vesele
i u nju jedva stići žele.

Vole oni nju, voli ona njih,
zato pišem ovaj stih.

Škola je moj drugi dom
jedva se čekam vratiti njoj.
Nije me bilo dva mjeseca duga,
bez nje me već polako hvata tuga.

Ubrzo se vraćam, ništa ti ne brini,
sve svoje đake uskoro ćeš vidjeti.

Lovro Strmotić, 3.b

Marina Vučica, Rogoznički obzor

Taekwondo na moru

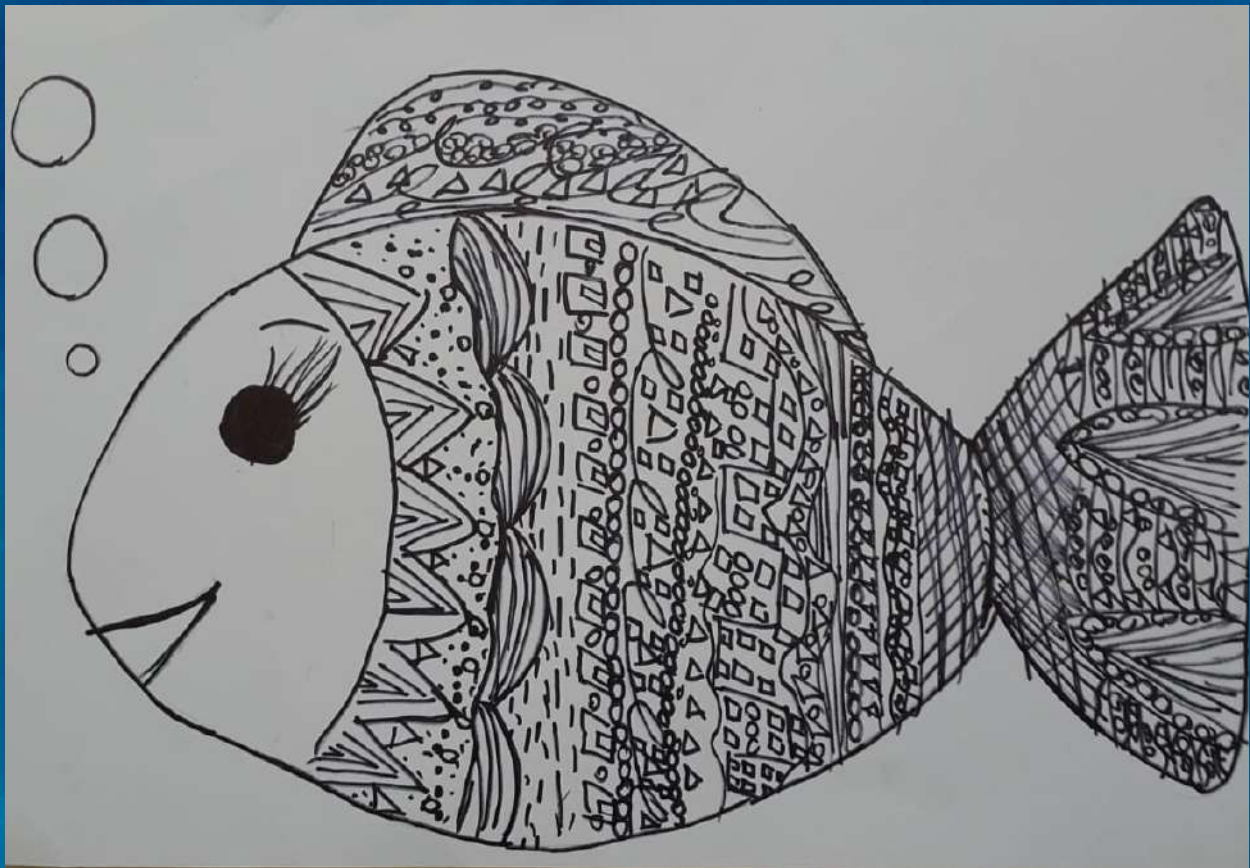
Jednog lipog ljetnjeg dana otišli smo na more. Moj braco je zaspa u šatoru, a ja sam taman izašla iz mora. Dok sam se sušila, pokazivala sam materi taekwondo poteze. Ruke, noge letile na sve strane. Odjednom se isprid mene stvorija brat, a moja noga kraj njegove glave. Nisam ni vidila da se digla, a već je bija na podu. Tada je nastala strka. Brat počea cmizdrit, ja ga išla utješit, izgubila ravnotežu i pala na šator. Sve se polomilo. Lako njemu, njega mater digla, a mene ostavila na podu. Nemojte mislit da nije i mene bolilo. I meni bi bilo drago osjetit brižnu materinu ruku. Ah, nije lako bit starija sestra!

Leona Tomas, 3.c

Barbara Burazin, Proljeće je, a u meni nemir

Iva Jurko, 2.c

More

More je duh vode.
More je kralj slobode.
More te uči plivati.
More uči sirene svirati.
Na moru djeca slave rođendan.
More je divan san.
More daje živote.
More je sjaj.
More je raj.

Lucija Mušterić, 2.b

Moj Manuš

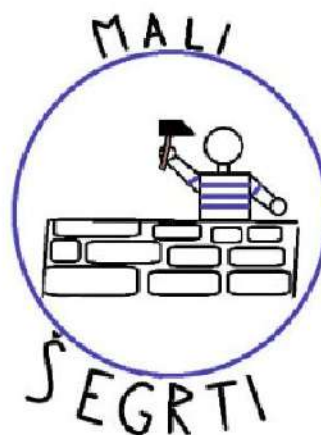
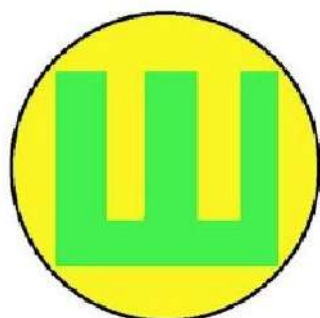
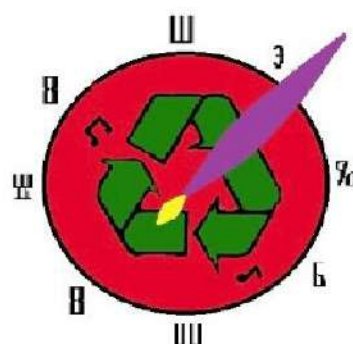
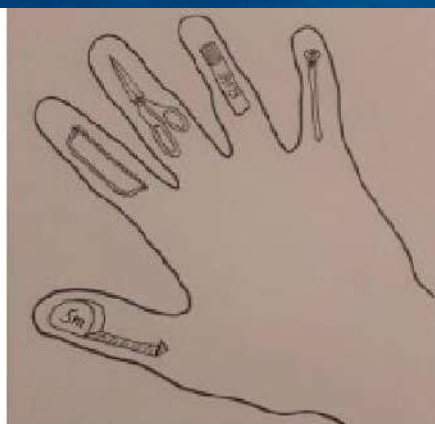
Moja škola je Manuš.
Ako niste znali, ljepotica stara.
Najbolja u Splitu i na cijeloj svijetu.
Učiti je šala i radost prava kad je
Škola svima kao druga mama.

Leona Bajto, 3.b

Bruno Tomić, Morski prijatelji

Sedmaši su predlagali logo za našu zadrugu...

Kreativnost i snalažljivost petaša...

Prvoslovka

Ljubičaste latice ima.
U zelenoj travi se skriva.
Bez nje proljeća nema.
I miris njen se širi svud.
Čarolija je to proljetna.
Ima puno srcolikih listova.
Cijela je poput fine dame.
Ajde, pogodite njezino ime!
Stella Subotić, 2. b

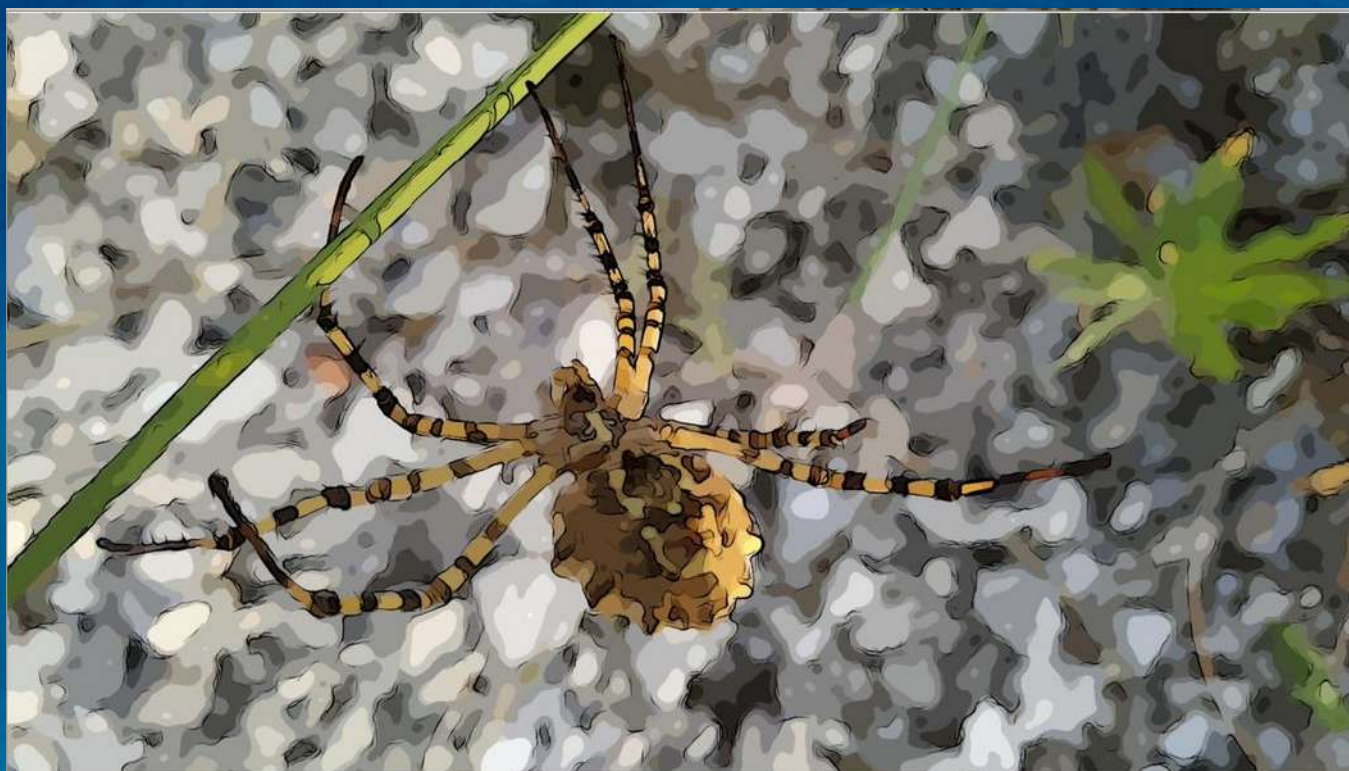

Anja Mach, 2.b

Manuš

Moja je škola utvrda jaka,
A njome se ponose od profešura do đaka.
Nima je takve na cilomu svijetu, ali je, eto, u mom rodnom Splitu.
Uostalom, neka se čuje na sva vrata troja, sritan ti rođendan,
Školo moja!
Dora Božanić, 3.b

Kristijan Bohnert, Pauk

Lea Mijačević, Hobotnica

Volim te, domovino

Volim tvoje plavo more,
Zvijezde u sjaju i rijeke bujne.

Volim tvoje toplo sunce što me grije,
Tvoju meku travu i ptice u pjevu.

Ti imaš ljude pune nade i sreće,
Rive i zelene guste šume.

Domovino, ti si zlato i sreća....
I nikada neću iseliti iz tebe.

Iva Dora Jeličić, 2.b

Draga školo

U školu te vode mama i tata;
kameni zidovi, a drvena vrata.
Učiteljice su nama svima drage,
i kad su stroge i kad su blage.

U mom razredu
stvari baš ne idu po rasporedu.

Ima prijatelja i uzbuđenja,
ali se nikad ništa ne mijenja.

Svi žele da se manje uči,
da što prije odu kući.

Neki vole folklor, neki tjelesni,
ali na kravatu smo svi ponosni.

Na ovaj poseban dan

želim ti, draga školo, sretan rođendan!

Lav Mlinar, 3.b

Lucija Meštrović, Škarpina

Nikola Mateljan, 1.c

Damir Puača, 1.c

Željena igračka

Kad je moj tata bija mali, pošao je s mojim didom kod barba Stipe, didinog najboljeg prijatelja. On se bavio prodajom igračaka i rekao je mome tati da izabere igračku koju najviše želi.

Moj tata je izabrao vojnika na baterije koji puze. Problem je bio šta je igračka bila pokvarena, pa je barba Stipe rekao tati: „Toni, strpi se! Kad dobiješ prvu jedinicu u školi, ja ću do tada nabaviti novu.“ Nakon mjesec dana, moj tata se vratio iz škole s osmijehom najsretnije osobe na svijetu. Odmah je rekao didi kako je dobio asu i da ide u barba Stipe po svoju novu igračku. Tako je i bilo, barba Stipe je čestitao tati na dobivenom prvom asu i poklonio mu ispravnog vojnika koji puze.

Ovu priču mi je ispričao moj dida kako se ne bi bojala jedinice u školi. Svaka se loša ocjena, pa i jedinica može ispraviti. Potrebni su samo trud i vođa za učenje.

Bruna Kružić, 2.b

Antea Štambuk, Napuhača

Damian Brajković, Koralj na dnu mora

Barka

Upravo gledam u blistavo more, ispunjeno prekrasnim nijansama plave boje. Morem plovi mala barka, lagano, lagano, ne stvarajući putem ni jedan val ovom beskrajnom plavetnilu.

Barka plovi vrlo blizu obale, u plitkom moru. Tu barka, kao pred zrcalom, može vidjeti svoju sjenu. Čisto i bistro more još više dočarava ovaj veličanstven prizor. Plavo nebo išarano bijelim oblacima poklanja moru plavu boju, svoju najveću ljepotu. Kada pogledam u daljinu, mogu vidjeti beskrajno plavo blago. U daljini vidim jednu žalosnu jedrilicu, jer je more tako mirno, bez ijednog povjetarca. Kopno jedva vidim, ali osluškujem turiste koji leže na šljunku, diveći se Jadranskoj ljepoti. Usto i osjećam miris mora i primorja, koji privlači sve, a posebice ove turiste. To je nezamjenjiv miris, miris kojeg more nikada neće napustiti jer ga čuva skrovito u dubini svoje duše. Stavila sam prst u more jer, kako kažu: „Ako staviš prst u more, povezan si sa cijelim svijetom“. Tada sam osjetila da u svojoj ruci držim nešto glatko, nešto okruglo. Bio je to oblutak. Među toliko oštrih kamenčića, uspjela sam pronaći oblutak.

Moram priznati da je ovaj prizor bajkovit, jedinstven i čaroban. Prizor koji vjerojatno više nikada neću vidjeti. Opet sam pogledala barku, more, jedrilicu, nebo, oblake i kopno. Ne znam što je ljepše. Ovo je prizor za pamćenje.

Lea Ostoić, 6.b

Sretan ti rođendan, školo

Školo draga, danas tvoj je dan
i zato ti od srca želim sretan rođendan.

Desetljećima ponosno stojiš
dok đacima novim znanje krojiš.

Za život nas spremaš,
ali nikad ne drijemaš.

Taj dan
tebi znan
tvoj je rođendan.

Toni Balian, 3.b

Moja škola

Moja škola je kao moj dom,
Odlično mi je u njoj.

Jako volim učiteljice i prijatelje,
Ali me muči kad domaći radim kući.

Šport svakakav igramo,
Korisna nam je kada učimo.
Oko nje stalno se djeca igraju,
Likovne radove rado crtaju.

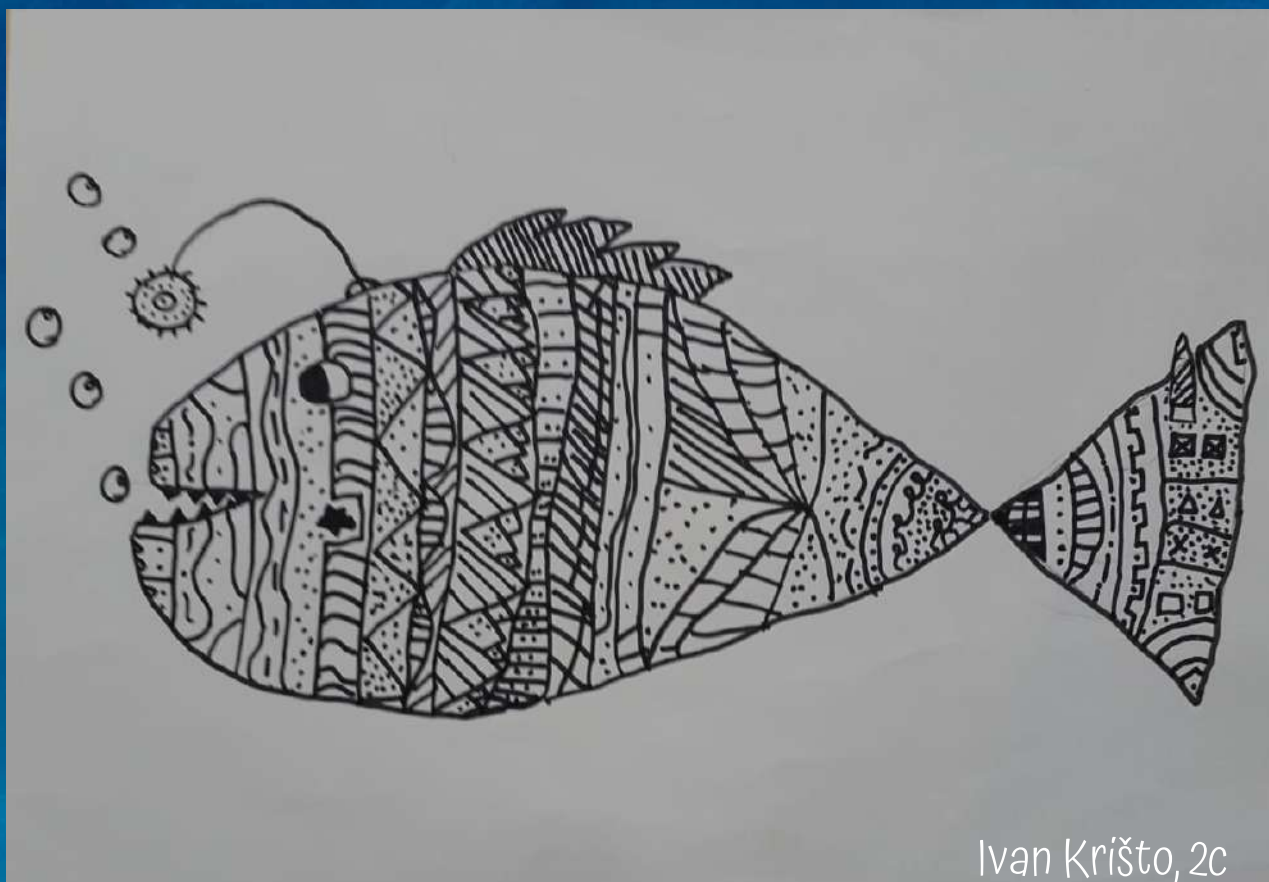
A sretan ti rođendan, stara školo!

Toma Tolić, 3.b

Lucija Družijanić, 2.c

Ivan Krišto, 2c

Ema Tomić, 2.c

Priča o cvijetu

Kao malo sjeme jedva sam čekala da mi netko zasadi u zemlju. Moj san bio je da budem zaslađena u neki lijepi lonac, vazu ili posudicu za cvijeće. Kada su me napokon zasadili, zasadili su me u stari čajnik.

Bio je prekrasno ukrašen, baš kako sam zamišljala. Počela sam kližati i osjećala sam se kao da živim svoje snove. Istina, nisam pokazivala nikakvu zahvalnost prema njemu, ali ako on misli da nisam mislila na njega, grdno se varao. Cijelo vrijeme moje su misli bile s njim. Jedan dan čula sam vlasnika kako govori da će zamijeniti čajnik drugim loncem, novim i ljepšim. Bila sam strašno tužna. To jutro kada su zamijenili lonac, upravo sam se probudila. Vidjela sam vlasnika kako nositi čekić i prepala se. U trenutku kada je vlasnik udario u čajnik, vidjela sam kako se raspolovio na dva dijela.

Kada je lupio čajnik, taknuo je i moje srce, ali ono se nije raspuklo na dva dijela, već na stotine njih. Od onda svaki dan gledam u krhotine čajnika koje su na dvorištu odbačene i same.

Maja Zekan, 5.c

Kristijan Bohnert,
Morsko dno

Rina Bojanić, Morski konjic

Zara Subotić, Šareni koralj

Paulina Račić, 2.c

Lucija Desnica, 2.b

Moja škola

Meni je moja škola najdraža.
Ona mi nije najdraža samo zbog novog znanja.
Jako ju volim zbog prijatelja i učiteljica,
A one pomažu da mi jasna bude svaka lekcija.

Športovi se i u školi uče.
Koji želiš sport igrati,
Oko škole ćeš ga zaigrati.
Lagan u školi nije svaki dan,
Aja tebi, školo, želim sretan rođendan!
Luka Libernjak, 3.b

Moja škola

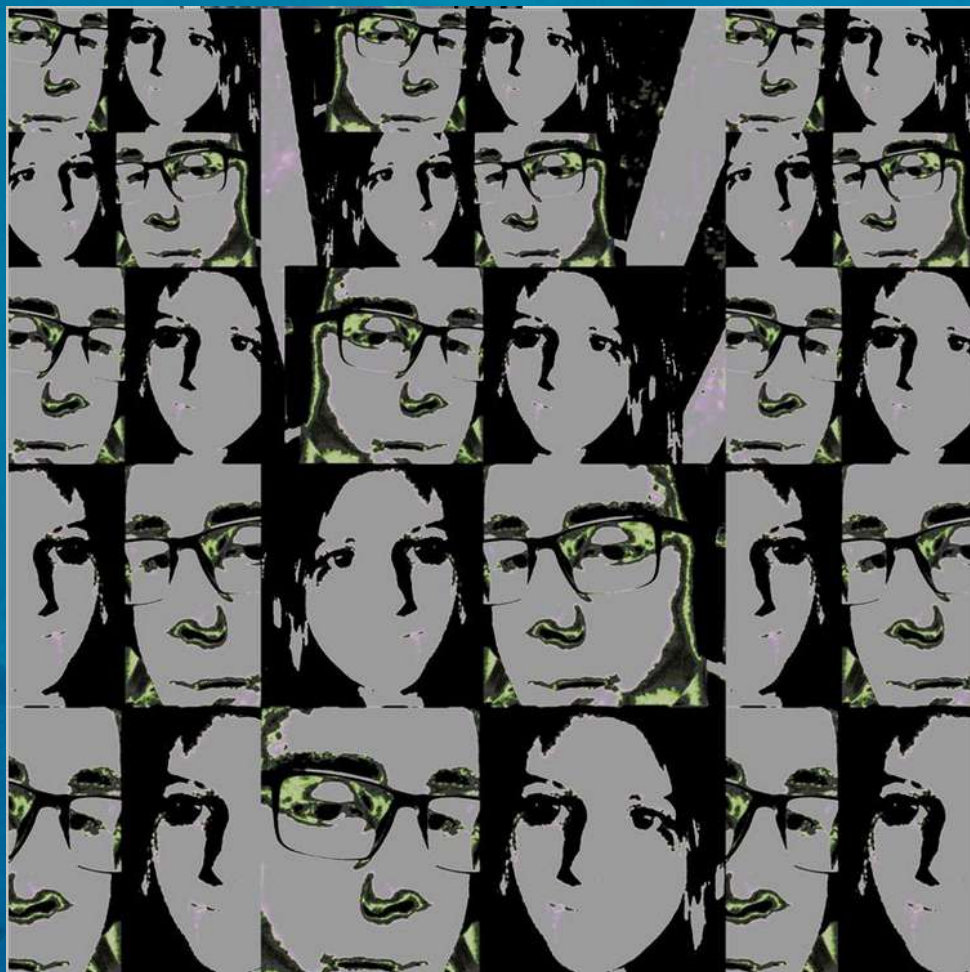
Mene moja škola voli kao i ja nju.
Ona me štiti i pazi da ne upadnem u nevolju.
Ja se veselim odlasku svaki dan,
Automobilom ili pješice stižem u pravi čas.

Školu trebaju djeca sva,
Koka ju ne treba, a djeca da.
Odlučio sam prekinuti san,
Ljepo raditi i biti uredan,
A tebi, školo, sretan rođendan!
Jakov Biličić, 3.b

Pjero Tramontana,
rekompozicija
portreta, ritam
kromatsko –
akromatsko

Sergio Salvador,
akromatski ritam,
rekompozicija portreta

Ana Maria Radeljić,
rekompozicija
portreta

MOĆ RIJEČI

Tako sitne, a tako snažne!

Riječi imaju moć, moć da promijene svijet.

Imaju moć inspiracije, utjehe i nade, ali i straha i ljutnje. Imaju moć da u nama probude razne osjećaje.

Lijepa riječ i željezna vrata otvara! Lijepa riječ može utješiti, pogladiti i ohrabriti.

Prava riječ u pravo vrijeme je kao melem na ranu i tada riječi postaju naš lijek.

Riječi su pokazatelj naše duše.

Tinove su riječi crne od dubine, krije ih u dubini svoje duše i čeka pravi trenutak kada će ih ispustiti. A moja slova, moje riječi? Kao da bez pitanja izlaze i pišu neku svoju priču bez ograničenja.

Riječi su zahvalan alat. Možemo ih oblikovati, mijenjati, uljepšavati, oštriti poput strijele. Možemo raditi s njima što god želimo.

Riječi su simboli i snaga! Grade, spajaju, ali i razdvajaju ljude poput mostova, uništavaju bez tragova, daju nam razornu snagu. Snagu da osvajamo, ali i snagu da ranimo.

Znamo da riječi mogu boljeti više od ikakvog udarca, stoga ih trebamo pažljivo koristiti.

Ponekad ono što kažemo može se razlikovati od onog što mislimo. Ponekad svoje misli sačuvamo za sebe da ne povrijedimo svoje bližnje. Poneke stvari možemo pogledima i djelima iskazati.

Djela cijenim više od riječi i praznih obećanja koja ništa ne znače. Djela su jasna, jednostavna i vidljiva. Ja ne volim oštre i ružne riječi jer ne volim povrjeđivati ljude. Danas se nekako osjeća otuđenost ljudi, sve se manje druže, manje razgovaraju, a još manje jedni drugima upućuju lijepe riječi.

Trebamo se probuditi iz dubokog sna i otvoriti oči. Zato počnimo već danas.

Uputimo nekome lijepu riječ i otvorimo vrata njegovog srca. Svi ćemo se osjećati bolje. Mi smo pisci našeg života i trebamo se truditi da knjiga o našem životu bude ispunjena riječima snage, topline i riječima koje nas uvijek tjeraju naprijed.

Katarina Juras, Overlay
+ BC3

Marko Radojsolić,
Greška u sistemu

Jason Frane Kelly, Izolacija

Niko Matas,
rekompozicija
portreta, radijacija

Oni koji su svoja djetinjstva dali u zamjenu za naša

Priča o djetinjstvu autora Siniše Glavaševića počinje riječima: „Svatko ima pravo na djetinjstvo. Svatko ima pravo, ali ima onih generacija koje ga naprosto daju u zamjenu, u zamjenu za buduća djetinjstva“. Govori o djeci koja su morala sa suznim očima napustiti grad kojeg su čak i tad onako razorenog, neprepoznatljivog nazivala svojim domom, ostali su bez djetinjstva i kako autor priče kasnije kaže: „Takva djeca bez djetinjstva odmah postanu odrasli ljudi, istrošeni, umorni, postaju hodajući spomenici,...“. Djetinjstva vukovarske djece su bila ispunjena strahom i suzama kako bi naša bila ispunjena slobodom i smijehom.

Učenica sam osmog razreda i kao i svi moji vršnjaci posjetila sam grad Vukovar. Svaki trenutak našeg posjeta bio je ispunjen pričama o tragičnim događajima koji su pogodili stanovnike ovog malog grada na rijeci Dunavu. Slika djevojčice u plavom kaputiću izgledala je nestvarno i kao nešto što se nikad nije trebalo dogoditi. Djeca koja su tada ostala bez djetinjstva i bez doma bi trebala biti posljednja djeca kojima je djetinjstvo uskraćeno, ali danas je već punih dva tjedna od kad sam posljednji put vidjela svoju najbolju prijateljicu, a prošlo je tri tjedna od kad sam sjedila u školskoj klupi. Moje i djetinjstva svih mojih vršnjaka su stavljena na pauzu. Naš neprijatelj ne baca granate, našim ulicama ne odjekuju zvukovi rata i povici, već vlada muk i tišina bez i jednog auta na cesti. Naša situacija nije ni blizu onoga kroz što su djeca Vukovara prošla, ali sada su suze djevojčice u plavom kaputiću stvarne. Kao i djeca u priči o djetinjstvu i moji prijatelji i ja smo govorili kako ne volimo školu, ali sada bih sve dala kad bih još jednom mogla prepisati domaću zadaću pet minuta prije zvona ili da opet mogu ići pješice u školu s prijateljicom dok komentiramo jučerašnje događaje.

Mislim da stvari često uzimamo zdravo za gotovo. U mojem slučaju je to svakodnevni odlazak i boravak u školi. Kada su nam stvari oduzete iz naše svakodnevne rutine, tek tada shvatimo koliko su nam potrebne. Zato mislim da kao što je Siniša Glavašević rekao: „Djetinjstvo treba ispiti najjednom, ne treba stati, treba odmah potrošiti sve te čarobne životne kapi, ne ostaviti ništa za poslije, ništa za jednom tko zna kad, jer vidite i sami, dragi moji prijatelji, što može biti.“

Moja škola

Moja draga školo,
Opet zvoni tvoje zvono.
Ja ću ujutro spremiti knjige,
A onda brinuti slatke dječje brige.

Lucija Biško, 3.c

Što ćemo sutra učiti?
Koje ćemo tajne dokučiti?
Opet ćemo se s prijateljima družiti,
Ljepše trenutke ti ćeš nam pružiti.
Ah, današnji dan tvoj je sretan rođendan!
Marin Vuletić, 3.b

Školo moja

U tvojim su se klupama
moja prva prijateljstva sklapala.
Od naših udaraca loptom pod
odmorom
na igralištu branka je klapala.

U tebi smo rasli, rasli
dok glupe nismo prerasli.
U tebi smo učili, učili
pri tom se malo mučili
dok nismo sve o svijetu naučili.

Andro Ložina, 3.b

Mia Grigorević, 2.b

Narječja nas obogaćuju

Naša domovina mala je površinom i nema mnogo stanovnika, ali je bogata narječjima i dijalektima. Od tri narječja izvrsno poznajem štokavsko narječje i čakavsko narječje, a kajkavsko narječje ne poznajem baš dobro.

Naši stari pisci i pjesnici pisali su raznim hrvatskim narječjima. Djela pisana na narječju ostavljaju snažniji dojam, nego djela pisana na standardnom hrvatskom jeziku. Posebice me se dojmio Marin Držić i njegov Dundo Maroje. Od pjesama draga mi je Ej, vapore. U pjesmi se javljaju riječi koje se gube iz svakodnevnog govora, a to je tužno. Ljepo je čuti: šoldi, vapor,... Te nas riječi vežu za mjesto iz kojeg smo potekli. One su kao korijeni stabla, naša veza sa zemljom i našim predcima. U bogatstvu riječi hrvatskog jezika u narječjima često nalazimo tuđice. Tuđice nam čine bližim strane jezike pa ih lakše učimo. U Dalmaciji ljudi lako uče talijanski jezik, a u Zagrebu i okolici njemački jezik.

Narječja obogaćuju nas kao ljude i našu kulturu. Latinska poslovice kaže: Koliko jezika govoriš, toliko ljudi vrijediš. Ja bih nadodao: Koliko narječja govoriš, toliko si bogatiji.

Bepo Mrčelić, 8.c

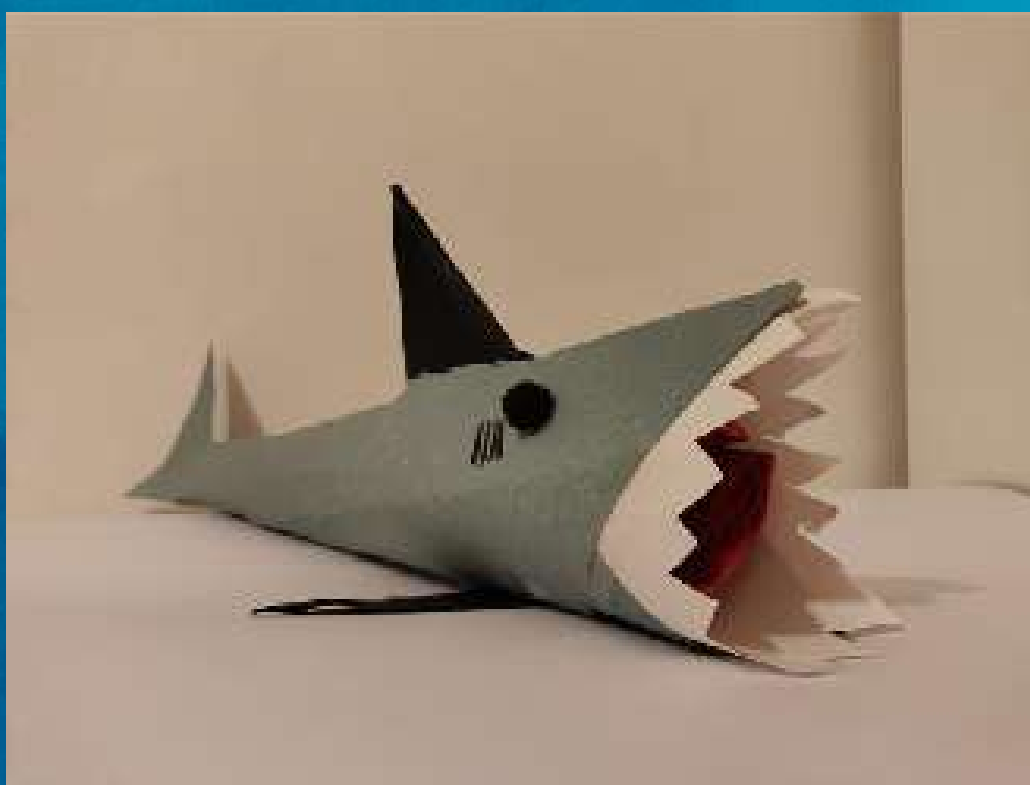

Bepo Mrčelić,
rekompozicija
autoportreta

Marko Buratović, Ptice u krletci

Nera Bogdana Gazibara, Morski pas

Bruno Tomić, Proletni cvijet

Igračka vjetrova

Pjesma Igračka vjetrova Tina Ujevića obiluje mudrostima života. Stihove „Pati bez suze, živi bez psovke, i budi mirno nesretan“ doživio sam jako duboko i smatram da čovjek koji živi mirno i neprimjetno je nesretan čovjek. Važno je iskazivati svoje osjećaje pa bili oni ugodni ili neugodni. U suprotnom, osuđeni smo na nezadovoljstvo, neshvaćenost i patnju. Povremeno sam i sam takav te sve više uviđam da trebam imati svoj stav i izgovarati ga tiho ili glasno kad je to potrebno. „Tašte su suze, a jadikovke ublažit neće gorki san“ poručuje nam da suze i jadikovke neće pomoći u životu da budemo sretniji. Trebamo izgraditi sebe kao odgovornu osobu koja će znati zauzeti se za sebe i napraviti svoj život što ugodnijim. Čovjek, ako nema izgrađenu svoju osobnost i ne poznaje svoje istinsko „ja“, je upravo kao list na vjetru. Ako ne znamo tko smo, onda će nas ljudi koji ulaze u naš život modelirati po njihovom životu. Živeći takav život, zasigurno ćemo osjećati patnju i nesretnost. „Leti k'o lišće što vir ga vije, za let si, dušo stvorena.“ sam doživio kao poruku slobode i da je potrebno činiti svoje izbore i raširiti širom svoja krila kako bismo živjeli punim plućima. Imamo samo jedan život i važno je da ga živimo po svojim pravilima. Sloboda daje sreću, ali i veliku odgovornost jer ako pogriješimo, sami smo si krivi za to.

Pjesnik je želio reći da su naši korijeni važni i da moramo znati odakle potječemo. Obiteljski korijeni daju nam sigurnost i osjećaj pripadanja i to su oni početni korijeni. Duboke korijene mi sami stvaramo polako upoznavajući i poštujući sebe. Želio je reći da shvatimo svoje korijene na dvojaki način. Da poštujemo ljude i zemlju odakle smo došli, ali da ne dozvolimo da nas ti isti korijeni sputavaju u našem rastu i razvoju

Moja škola

Škola je mjesto gdje naučiš sve,
Kako lijepo ponašati se.
Onda kad u nju stupim,
Lijepo mi je toliko da nikad ne istupim.
A ona dočeka me raskriljenih vrata

Jer ona me voli jako tada.
E, takva škola mora biti,

S prijateljima se u njoj zabavljati.
Unutra, na panoima, dječji radovi se hvale:
Perica mene naslikao je!
Eto, što još reći,
Ružičasta je škola i uživa u dječjoj sreći!
Antea Ković, 3.b

Škola

Lijepa, velika,
učiti, znati, igrati se,
djeca, učiteljice, klupe, knjige,
sjediti, pisati, govoriti,
sretna, velika, šarena,
škola.

Toma Sinovčić, 3.b

Ema Ćubelić,
Morska zvijezda

Ema Trumbić, Hobotnica

Laura Skeledžija, 1.c

Chiara Hodžić, 1.c

Škola

Poučna je i zabavna,
a i jako značajna.
Gradiva je svakakvog,
zabavnog, teškog i laganog.
To je gradivo poučno,
a također je i ključno.

Ima tu i ocjena,
dobrih, loših i srednjih.
Škola je lijepa stvar,
a danas joj želim
sretan rođendan!

Duje Kovač, 3.b

Moja škola

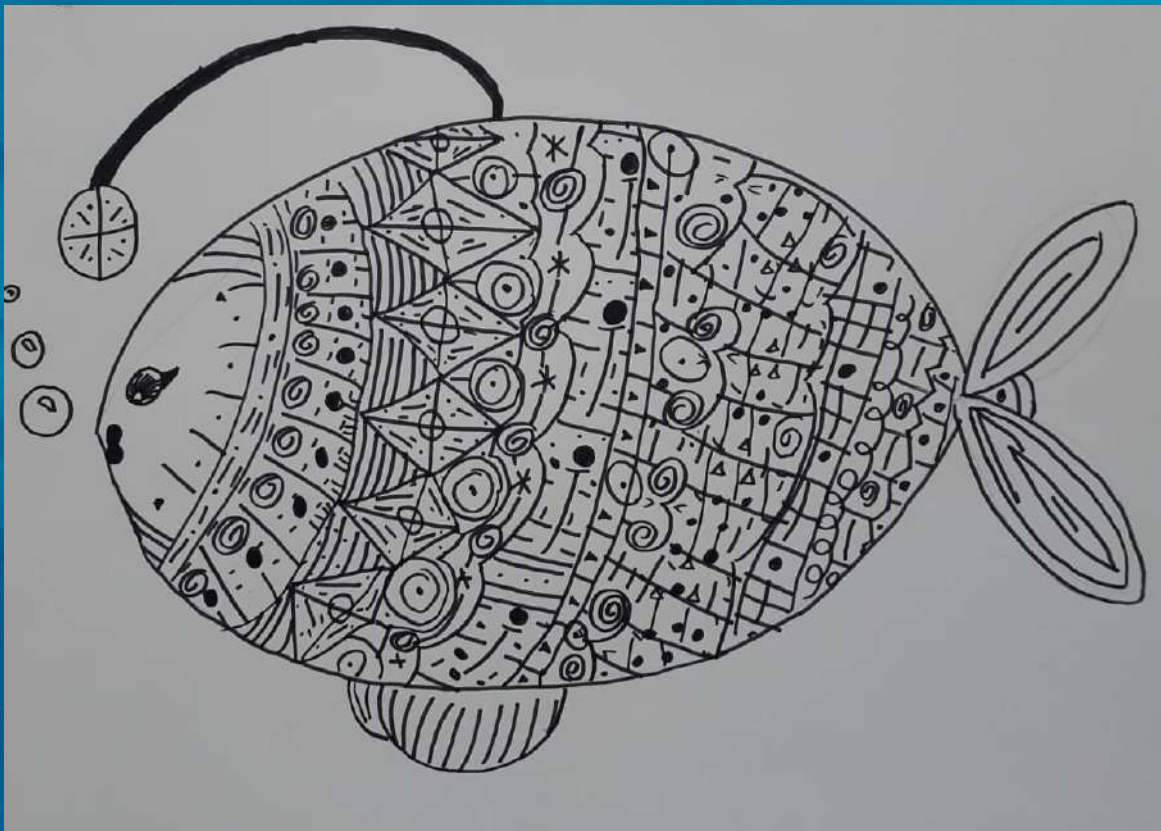
Školo, veselim ti se ja
Jer si jako zabavna.

Kad dođu svi,
Baš ću ti se veseliti.

Vrlo si poučna
I naučna, a i zaigrana.

Školo, vole te svi
Jer si najbolja.

Dora Aleksić, 3.b

Lena Živković, 2.c

Igračka vjetrova

Pjesma o patnji i životu, o ljudskim osjećajima mislima i našoj boli... U životu moramo biti snažni. Život nas kao vjetar nosi u nepoznato i dovodi u mnoga iskušenja, zato moramo „patiti bez suza“ jer život nikada neće biti lakši i moramo naučiti kako se dignuti na noge i krenuti dalje.

„Pati bez suza, živi bez psovke i budi mirno nesretan“ znači da je život težak i da moramo bol držati u sebi i ne dopustiti da vjetar slomi naše grane. Ja mislim da nije dobro patiti u sebi, ne možemo cijeli život biti snažni. Nekada će vjetar otpuhati lišće s naših stabala, ali lišće ponovno izraste što znači da ćemo se i mi ponovno oporaviti. Nekad moramo dopustiti da nas vjetar odnese – „podaj se pjanom vjetru života, pa nek te vije bilo kud“. Mi ne možemo promijeniti sudbinu, ne možemo zaustaviti neke stvari, zato se moramo pomiriti sa životom i dopustiti da nam pokaže nove vidike i niz lijepih stvari koje nas čekaju. „Za pokoj nije cvijet što nema korijena.“ Korijenje su ograničenja koja nas sputavaju i vuku prema dolje. Nekada se bojimo krenuti dalje jer imamo korijenje koje je jedino što nam je ostalo, što nas povezuje s nekim ili nečim. Na taj nas način nitko ne može ubrati i primiti k sebi dok smo još vezani za prošlost. Život nije lagan, ima on i dobrih i loših trenutaka. Neki trenuci nas obilježje za cijeli život. Život nas može nositi, ali nas ne smije slomiti. Svi imamo svoja korijenja, ali ona će oslabiti, bol će se smanjiti i mi ćemo krenuti dalje.

Petra Budić Leto, 8.c

Karmen Šoljak,
Tajni prolaz

Karmen
PhotoGrid

Uzmi jabuku

Moja mater misli da san se rodi gladan, a otac odavna mi govori da će mi staviti katanac na frižider, a na ormar od kruha zatući brokve. Još dok san bi u vrtiću sićan se kad je klaun Šarenko pita dicu: Šta vi volite jist? Oni su govorili: Bombone, smoki, čikulatu. Aja: Meso, kobasice, šnicele. A kad su me pitali: Jel znaš koliko je 2kn plus 5kn?, kako još nisan zna računat, reka san in: Ma znate, ja san bolje znan s jabukan.

Kad smo već kod jabuka, ispričat ću van još jednu štoriju. Mater mi govori: Toma, samo jiš. Znaš ti da ima gladne dice u Africi koja nemaju spize. Ako ti je debuleca, uzmi jabuku. Mislin se, ža mi je te dice. Ja bi ih sve zva u mene na obid, parićali bi in meso, riće, maništire, a ne jabuke. Pa san jidno reka: Ma ča bi ti od Splita učinila Afriku?

Toma Bogdanić, 5.c

Lara Lešina, 3.c

KLIZANJE

SAN BEZ UZGLAVLJA • IČAN RAMLJAK

GLUMCI: IRMA GOMEZELJ, MARO MALETIĆ, KRUNO MATULIĆ

REDATELJ: ROKO GREGO

SCENARIST: CVITA DRINKOVIĆ

izrada plakata - Cvita Drinković, 5.c

Filip Butir, 2.c

Sara Schmidt Mandić, 2.c

Na novu plovidbu

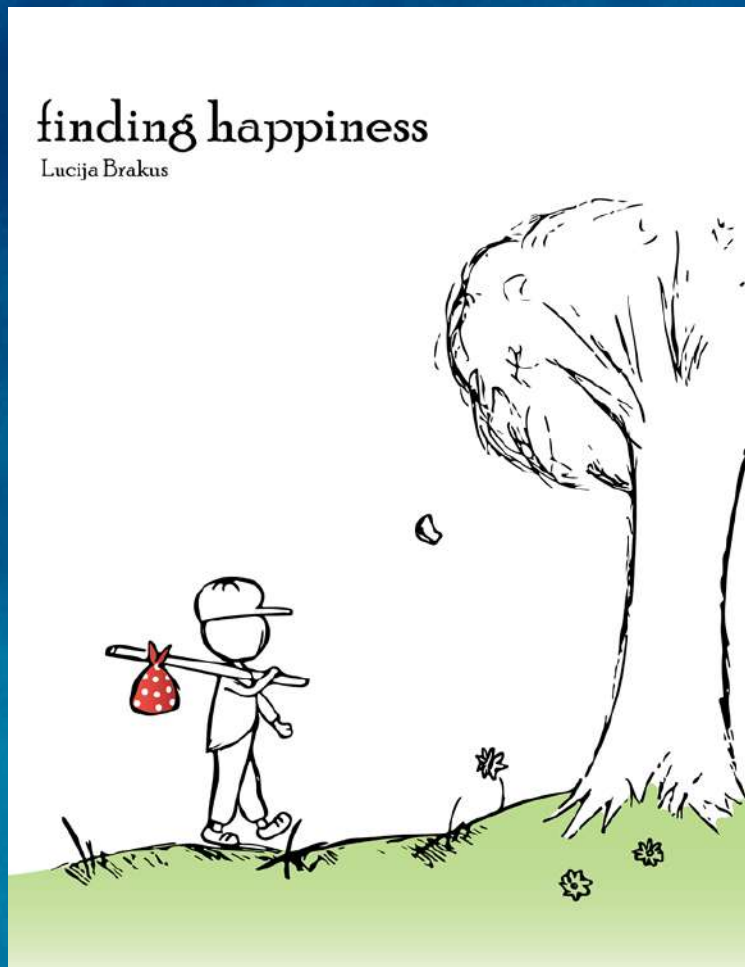
Život je dizanje i padanje. Život je veliki izazov. Pjesma Dobriše Cesarića budi radost zbog rađanja sunca i obnove života, ali budi i razmišljanje da nakon svakog kraja dolazi i novi početak.

Tako smo i mi sada u situaciji da zatvaramo jedno poglavlje svoga života, a otvaramo novo – srednjoškolsko. U meni to pomalo izaziva nelagodu i strah, vjerojatno od nepoznatog, te budi pitanja... Hoću li ispuniti sve što se od mene očekuje? Hoću li upisati željenu školu? Kako ću se uklopiti? Hoću li krenuti putem onoga što želim ili će mi život nametnuti nešto drugo?

Moji roditelji mi uvijek govore da život nije 'med i mlijeko' te da se kroz život treba boriti. Često se nađemo u situacijama koje nam nude izazov ili neku promjenu, ali ih mi preskočimo i odustajemo jer se bojim neuspjeha te se zadovoljavamo malim stvarima. Mislim da trebamo smoći hrabrosti bez obzira na sve lijepo i ružno što nam život pruža i ne dopustiti da zbog straha i nesigurnosti ne živimo svoj san. Poruka koju pjesma prenosi je da more u pjesmi označava život sa svim svojim usponima i padovima. Poziv na novu plovidbu nakon oluje i nedaće je poziv nama svima da okrenemo stranicu i živimo novi život, krenemo ispočetka i živimo život kako zaslužujemo.

Ne bismo se smjeli osvrutati unatrag, nego gledati ispred sebe i hrabro koračati naprijed prema svom cilju. Ponekad cestom, morem, ponekad preko valova, brda i planina. Naravno, uz potporu obitelji i dragih ljudi sve je puno lakše, ali odustajati ne bi trebala biti opcija, nego koračati hrabro sa svojim svojim ranama baš poput lađe s ranama na boku, jer te su rane podsjetnik koliko smo snažni i hrabri, a život je samo jedan.

STRANI JEZICI

naslovnica najdraže knjige

Pogledajte predstavljanja učenika u formi video-priče na njemačkom:

<https://www.youtube.com/watch?v=IUw7ojGu7KA&feature=youtu.be>

Ante Lisica, 8.b

https://cdn.cp.adobe.io/content/2/video/2d9f41e4-731d-4639-859c-5f2df6ae9047/embed?api_key=MarvelCP1

Marko Buratović, 8.a

<https://www.youtube.com/watch?v=ZjLMzhEQcNI>

Lana Vickov, 7.b

personalizirani bookmarkeri za naše eTwinning partnere iz
Grčke i Italije: The Alchemist - Lucija Brakus, Me before
you - Antonia Perić, Matilda - Petra Šunjić

Osvojili smo prestižnu eTwinning School Label i tako OŠ Manuš
lansirali u ovu europsku zajednicu posebnih vještina i kompetencija.

- eTwinning projekt 'Briefffreunde' na njemačkom jeziku u suradnji s
Turskom (ručno izrađene čestitke naših partnera iz Turske)

eTwinning projekt 'Fostering critical thinking through storytelling' na engleskom jeziku u suranji s partnerima iz Grčke i Italije

→ Izvannastavna aktivnost 'Storytelling'

Video-priča drugašića i trećašića

<https://spark.adobe.com/video/sikKn7uGhgzjE>

Marieta Žaknić, Meduza